

Na dnešnú Misijnú nedeľu nám napísal príhovor Georges Bizimana (žorž bizimana), biskup diecézy Ngozi v Burundi. Tu sú jeho slová:

Drahí bratia a sestry na Slovensku!

Pozdravujem vás z Burundi, z krajiny zelených kopcov a červenej zeme v srdci Afriky. Naša krajina je rozlohou o niečo väčšia ako polovica Slovenska, no žije v nej viac ako 14 miliónov ľudí.

Pozdravujem vaše rodiny, deti a mladých, kňazov i zasvätených a osobitne myslím na chorých, osamelých a na tých, ktorí dnes prišli do kostola so starostou v srdci.

Vy na Slovensku a my v Burundi hovoríme inými jazykmi a žijeme v odlišných podmienkach. Keď však slávime Eucharistiu, prijímame toho istého Krista a v ňom patríme do jednej rodiny.

Apoštol Pavol píše: *„Ustavične vzdávame vďaky Bohu za vás všetkých, keď si na vás spomíname vo svojich modlitbách.“* Aj my v Burundi na vás pamätáme a ďakujeme Bohu za vašu vieru a za dobro, ktoré konáte.

V dnešnom evanjeliu sa Ježiš pri pohľade na mincu pýta: *„Čí je tento obraz a nápis?“* a potom hovorí: *„Dávajte teda, čo je cisárovo, cisárovi, a čo je Božie, Bohu.“* Na minci je obraz cisára, ale v každom človeku je obraz Boha. V dieťati, v chorom, v starom človeku, v človeku so zdravotným znevýhodnením aj v tom, s ktorým sa nám niekedy ťažko žije. Dať Bohu to, čo je Božie, znamená aj učiť sa tento obraz v druhom človeku rozpoznať.

Poznám u nás v Burundi rodinu, ktorá každý deň premýšľa, ako zabezpečiť jedlo pre svoje deti. Keď však v ich širšej rodine zomrela mladá matka pri pôrode, prijali jej novonarodené dieťa k sebe. Sami mali málo, no napriek tomu preň našli miesto.

Otec tejto rodiny raz povedal: *„Aj keď nám veľa vecí chýba a máme mnoho ťažkostí, ďakujeme Bohu za dary, ktoré nám dáva, a veríme, že zajtra pre nás urobí ďalšie zázraky.“*

Práve v takýchto chvíľach sa evanjelium stáva viditeľným. Dostáva podobu otvorených dverí, jedla, o ktoré sa človek podelí, a náručia, ktoré prijme dieťa aj vtedy, keď samo nemá nazvyš.

Podobné svedectvo vidím v našej diecéze u rehoľných sestier, ktoré sa starajú o deti, ktorých mamy zomreli pri pôrode. Vstávajú k nim v noci, krmia ich a starajú sa o ne dovtedy, kým nezosilnejú a nemôžu sa vrátiť k svojim rodinám. Božia nežnosť sa často dotýka človeka práve cez ruky druhých.

V Centre svätého Kizita sa sestry starajú o deti so zdravotným znevýhodnením. Deti sa tam učia a hrajú spolu. Jedno tlačí vozík svojho kamaráta, druhé mu pomáha pri jedle. Takéto jednoduché skutky hovoria: patíš medzi nás a tvoj život má hodnotu.

Svätý Otec Lev XIV. nás pri Misijnej nedeli pozýva k jednote v Kristovi a k spoločnému misijnému poslaniu. Misia začína tam, kde žijeme: v rodine, vo farnosti, v škole, v nemocnici, pri osamelom človeku alebo tam, kde treba urobiť prvý krok k zmiereniu.

Keď dnes myslím na vás na Slovensku, myslím na rodičov a starých rodičov, ktorí sa modlia za svoje deti a vnúčatá, na mladých, ktorí majú obavy z budúcnosti, na osamelých aj na tých, ktorí sa dlhý čas starajú o chorého človeka. Chcem vám povedať, že Boh vidí vernú lásku aj vtedy, keď je unavená. Vidí modlitbu, pri ktorej už nenachádzate slová, aj dobro, za ktoré vám nikto nepoďakoval.

Ak ešte nevidíte ovocie svojej modlitby, hovorte s Bohom aj o sklamaní a únave. Pred ním nemusíte predstierať silu. Proste ho o silu na dnešný deň a dovoľte aj druhým, aby niekedy pomohli vám.

Ďakujem vám, že sa modlíte za Burundi, za naše deti a rodiny, za kňazov, seminaristov a rehoľné sestry. Aj my predkladáme Bohu Slovensko, vaše rodiny a farnosti, vaše deti, mladých, chorých i všetkých, ktorí potrebujú novú silu.

Možno nás delia tisíce kilometrov, ale Kristus nás spája pri jednom oltári. Nech nás učí spoznávať svoj obraz v každom človeku a nech nás posilňuje vo viere, láske a nádeji.

Zo srdca vám vyprosujem požehnanie všemohúceho Boha, Otca i Syna i Ducha Svätého.

Amen.

Napísal Mons. Georges BIZIMANA
biskup diecézy Ngozi v Burundi